

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

1997 af appelretten blev forhøjet til to års ubetinget fængsel. I 1998 afviste myndighederne at forny K's opholdstilladelse, og i 1999 blev K meddelt indrejseforbud på ubestemt tid. K var gift med en schweizisk statsborger.

EMD konstaterede, at K's forbrydelse var alvorlig. K havde dog ikke siden begået kriminalitet. Endvidere havde K efterfølgende blandt andet taget en uddannelse og arbejdet, og K var blevet løsladt før tid. EMD fandt på denne baggrund, at K alene udgjorde en meget begrænset fare for den offentlige orden, da myndighederne traf afgørelse om ikke at forny K's opholdstilladelse.

EMD bemærkede endvidere, at K's ægtefælle ingen bånd havde til Algeriet, og at hun ikke talte arabisk. Under sådanne forhold fandt EMD, at man ikke kunne forvente at ægtefællen fulgte med K til Algeriet. Det var endvidere ikke godtgjort, at K og ægtefællen kunne få opholdstilladelse i Italien. EMD fandt, at K var udsat for en alvorlig forhindring for at etablere et familieliv, da det ville være næsten umuligt for K at have et familieliv uden for Schweiz.

EMD fandt, at indgrebet ikke var proportionalt med de legitime mål, og at-konventionens artikel 8 var krænket.

Amrollahi mod Danmark, Dom af 11. juli 2002 (Krænkelser): Sagen vedrørte en iransk statsborger K, født i 1966, der i 1989 var indrejst i Danmark og havde søgt asyl. I 1990 fik K opholdstilladelse som flygtning, og i 1994 fik K tidsbegrænset opholdstilladelse. I 1992 mødte K en dansk kvinde. Parret fik i 1996 et barn, blev gift i 1997 og fik endnu et barn i 2001. K's ægtefælle havde endvidere fra et tidligere forhold et barn, født i 1989, som boede sammen med K og K's ægtefælle. K havde indtil 1996 et pizzeria. I 1997 blev K idømt tre års fængsel for narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. I september 1998 fandt byretten, at der ikke var grundlag for at ophæve udvisningen, jf. udlændingelovens § 50. I oktober 1998 stadfæstede landsretten denne afgørelse. I 1999 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at K ikke ville risikere forfølgelse i Iran. I januar 2000 stadfæstede Flygtningævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. K begærede herefter udvisningsspørgsmålet prøvet på ny efter udlændingelovens § 50. I februar 2000 omgjorde byretten afgørelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50. Imidlertid omgjorde landsretten denne afgørelse i marts 2000

under henvisning til, at der alene er én prøvelsesmulighed efter udlændingelovens § 50. I september 2000 stadfæstede Højesteret landsrettens afgørelse.

EMD fandt, at udvisningen var baseret på en alvorlig forbrydelse. Der kunne ikke ses bort fra alvoren af en sådan forbrydelse, heller ikke selv om K ikke tidligere var straffet.

EMD konstaterede, at K havde forladt Iran i 1987 som 21-årig, at hans modersmål var farsi, og at han havde modtaget al skoleundervisning i Iran. K havde derfor utvivlsomt tilknytning til Iran. EMD fandt dog, at der ikke var noget, der tydede på, at K havde bevaret en stærk tilknytning til Iran, navnlig fordi K havde mistet kontakten med sin familie dér i 1987.

For så vidt angik K's tilknytning til Danmark var denne hovedsagligt forbundet med hans ægtefælle, børn og steddatter, som alle var danske statsborgere. K og hans ægtefælle var blevet gift i 1997, en uge før K's dom, men da parret havde indledt deres forhold i 1992, var EMD ikke i tvivl om forholdets effektivitet. K havde derfor stærke bånd til Danmark.

EMD konstaterede, at K's ægtefælle var dansk statsborger, at hun aldrig havde været i Iran, at hun ikke talte farsi, og at hun ikke var muslim. K's ægtefælle havde ikke nogen tilknytning til Iran, bortset fra at hun var gift med en iransk mand. Under disse omstændigheder accepterede EMD, at selv hvis det ikke ville være umuligt for K's ægtefælle og børn at bo i Iran, så ville det ikke desto mindre skabe dem åbenbare og alvorlige vanskeligheder. Hertil kom, at K's steddatter nægtede at flytte til Iran. Under disse omstændigheder fandt EMD, at K's ægtefælle ikke kunne forventes at følge med K til Iran. Der forelå endvidere ikke oplysninger om, at K og hans ægtefælle kunne tage ophold i Tyrkiet eller Grækenland eller i noget andet land end Iran. Som følge af udvisningen af K for bestandig ville familien således blive adskilt, da det de facto ville være umuligt for familien at fortsætte familielivet udenfor Danmark.

EMD fandt på denne baggrund, at en udvisning af K ville være uproportional med de forfulgte mål, og at gennemførelsen af udvisningen derfor ville være i strid med EMRK artikel 8.

Der kan endvidere henvises til **Öztürk mod Norge**, Beslutning af 21. marts 2000 (Ikke krænkelser), **Aftab mod Norge**, Beslutning af 4. maj 2000 (Ikke krænkelser), **Caglar mod Tyskland**,